ПЫТАЛЬНІК

КАРОВА ПРЫВАТНАЯ. А КЛОПАТ ПРА ЯЕ?

Ці павінен ветурач сельгаспрадпрыемства аказваць дапамогу хворай жывёле з падворка вяскоўца

Прывітанне, паважаная рэдакцыя! Жыву ў вёсцы, трымаю гаспадарку, як гэта рабілі мае бацькі. І вось у мяне склалася такая сітуацыя. Карова павінна была цяліцца. У суботу вечарам (30 студзеня гэтага года) нішто не прадказвала бяду, прыкмет пагаршэння і змянення стану здароўя жывёлы не назіралася. У нядзелю ранкам карова не ўстала. Паколькі ў Клецкай ветэрынарнай станцыі быў выхадны, я звярнулася па тэлефоне па дапамогу да мясцовага ветэрынара, які мяне абнадзеіў, сказаўшы, што ў яго ёсць усе неабходныя медыкаменты. Час ішоў, доктар не ператэлефанаваў, і я зноў набрала яго нумар. Прапанавала, каб яго падвезлі мае дзеці на машыне, на што пачула: «Я ў гаспадарцы». Тады я мусіла звярнуцца да сваякоў, якія знайшлі мне ветурача з Клецка. Той прыехаў у свой асабісты час, усё зрабіў, але... Карміліца загінула. У мяне быў стрэс, дэпрэсія, і я трапіла ў бальніцу з павышаным ціскам і пагаршэннем стану здароўя. Мне вельмі крыўдна за такое стаўленне нашага доктара да жывёл. Звярнулася ў дзяржаўны ветэрынарны нагляд (дакументы дасылаю), але нічога зразумелага не пачула...

Галіна Аляксандраўна ЯГОРАВА,
вёска Карацк Клецкага раёна.

Пісьмо чытачкі на самай справе большае па аб'ёме, не кажучы ўжо пра шквал эмоцый у ім. Зразумець жанчыну можна. Як яна піша, «прапала карміліца»... Праўда, на першы погляд можа выклікаць здзіўленне той факт, што Галіна Аляксандраўна звяртаецца да падзей, якія адбыліся дзесяць месяцаў таму. За гэты час эмоцыі як быццам бы павінны былі сціхнуць. Аднак усё становіцца зразумелым пасля азнаямлення з копіямі дакументаў, што разам з лістом даслала ў рэдакцыю заяўніца. А адказы на пытанні, зададзеныя чытачкай, без перабольшвання могуць зацікавіць многіх з тых, хто трымае ў гаспадарцы кароў. Абагульніўшы іх, галоўнае пытанне можна сфармуляваць так: ці павінен ветэрынарны ўрач сельскагаспадарчага прадпрыемства ў выпадку неабходнасці аказваць дапамогу ў лячэнні дамашніх жывёл прыватнікам?

Чытаем адказ з Клецкай раённай ветэрынарнай станцыі за подпісам галоўнага дзяржветінспектара С.А. Навумовіча на скаргу жыхаркі вёскі Карацк: *«... Згодна з Кодэксам аб адміністрацыйных правапарушэннях Рэспублікі Беларусь, артыкулам 15. 46, пунктам 2 «Неаказанне ветэрынарнай дапамогі хворай жывёле», на ветэрынарнага ўрача складзены пратакол №6 ад 8.02.2016 года аб адміністрацыйным правапарушэнні і накладанні адміністрацыйнага спагнання ў выглядзе штрафу — 10 базавых велічынь (два мільёны сто тысяч рублёў (да дэнамінацыі. — **С.Р.**)».* Справядлівасць узяла верх, вінаваты пакараны? Чаму ж тады застаецца незадаволенай заяўніца?

Відавочна, прычынай таму некалькі радкоў ад таго самага ветэрынарнага ўрача з сельскагаспадарчага прадпрыемства на другім дакуменце — Пастанове №2 па справе аб адміністрацыйным правапарушэнні ад той жа Клецкай раённай ветэрынарнай станцыі ад 8.02.2016 года? У ёй указана, што ветурач парушыў артыкул 15.46, частку 2 ветэрынарна-санітарных правілаў «Неаказанне ветэрынарнай дапамогі хворай жывёле», за што атрымлівае адміністрацыйнае спагнанне ў выглядзе штрафу ў памеры дзесяці базавых велічынь. Дык вось, у канцы гэтага дакумента рукой ветэрынарнага ўрача дапісана: *«З пастановай не згодны, паколькі я з'яўляюся работнікам юрыдычнай асобы і за станам і лячэннем скаціны, размешчанай на прыватным падворку, я не адказваю».*

Больш за тое, калі мы патэлефанавалі **галоўнаму дзяржветінспектару Клецкага раёна Сяргею НАВУМОВІЧУ,** той сказаў, што пасля пракурор ...адмяніў спагнанне. Раз так, значыць ветурач меў рацыю і не павінен быў аказваць дапамогу рагулі з прыватнага падворка? Сяргей Антонавіч зазначыў, што такая дапамога насельніцтву, якое пражывае на тэрыторыі сельскагаспадарчага прадпрыемства, яго ветэрынарным урачом аказвацца ...павінна. Як так? Далей Сяргей Навумовіч заўважыў: *гэтае пытанне не ўрэгулявана заканадаўствам...*

Разабрацца больш падрабязна ва ўсіх нюансах справы нам дапамагала **намеснік галоўнага дзяржветінспектара Клецкага раёна Святлана МАРОЗ.**

— У кожнай гаспадарцы ў калектыўным дагаворы прапісана пытанне абслугоўвання насельніцтва на адміністрацыйна-тэрытарыяльнай адзінцы: як ветэрынарны ўрач сельскагаспадарчага прадпрыемства павінен праводзіць дыягностыку, прафілактыку і лячэнне хворых жывёл прыватнікаў за кошт гаспадаркі. Могуць быць розныя варыянты. Напрыклад, першы разавы выклік для фізічных асоб бясплатны, наступныя — платныя. У нас, да слова, у ветстанцыі толькі платныя выклікі ветурача, — расказала Святлана Георгіеўна.

Здаецца, праблема з хворай каровай Галіны Ягоравай павінна была б вырашыцца ўжо на гэтай стадыі: бясплатны ці платны выклік (не думаю, што заяўніца пашкадавала б грошай у апошнім выпадку), ветурач павінен быў аказаць патрэбную дапамогу жывёле. Але ж...

— Гаспадарка, да ветурача якой звярталася з просьбай дапамагчы жыхарка вёскі Карацк, гэта ЗАМЕЖНАЕ прадпрыемства, — адразу адказвае на маю заўвагу суразмоўца.

Выходзіць, меў рацыю работнік гэтага прадпрыемства, калі на дакуменце зрабіў прыпіску аб сваёй нязгодзе з накладаннем адміністрацыйнага спагнання. І з гэтым пагадзіўся пракурор, які ў выніку адмяніў спагнанне.

Можна зразумець пачуцці і думкі ўладальніцы каровы: дык хто ж тады павінен аказваць дапамогу хворай жывёле? На вёсцы куды найперш ідуць? Да ветэрынара, што жыве побач. А той адмаўляе і, выходзіць, што цалкам правамоцна?

Святлана Мароз прызнае, што праблема, калі гаварыць у больш шырокім сэнсе, сапраўды ёсць.

— З 1995 года дзейнічаў Ветэрынарны статут Рэспублікі Беларусь, у якім было прапісана, што ветурач гаспадаркі павінен аказваць дапамогу насельніцтву, якое пражывае на адміністрацыйна-тэрытарыяльнай адзінцы. Аднак у 2014 годзе яго адмянілі, а новага няма, — расказала Святлана Георгіеўна.

Намеснік галоўнага дзяржветінспектара Клецкага раёна, каментуючы далей ліст заяўніцы ў рэдакцыю (тая пыталася, куды можна звяртацца ў выхадны дзень за тэрміновай ветдапамогай у выпадку неабходнасці), заўважыла, што ў такія дні на ветстанцыі арганізавана дзяжурства. *«Да таго ж лячэннем каровы займаліся два розныя спецыялісты, пакуль гаспадыня не паспрабавала паклікаць на дапамогу трэцяга. І ў гэтым была прычына яго адмовы, тым больш, як ён тлумачыў, на той момант знаходзіўся не на месцы. Сама жывёла не была застрахаваная, таму можна зразумець пачуцці гаспадыні».*

Ад сябе хацелася б дадаць, што справа ў гэтай сітуацыі, яшчэ і, як яно нярэдка бывае, у так званым чалавечым фактары... Адзін запатрабаваў, другі запярэчыў...

***

На жаль, на працягу амаль двух тыдняў у рэдакцыі не атрымалася звязацца з адпаведнымі спецыялістамі Міністэрства сельскай гаспадаркі і харчавання, каб пачуць больш падрабязны каментарый: не столькі адносна канкрэтнага здарэння, колькі пра сітуацыю, у якой мы спрабавалі разабрацца, увогуле...

Сяргей РАСОЛЬКА.
rs@zviazda.by

ВЕСТКІ З РЭГІЁНАЎ

Алея параалімпійскай славы

У мінулую пятніцу ў аграгарадку Міханавічы ўрачыста адкрылі алею, прысвечаную беларускай параалімпійскай славе. Дрэўцы высаджаны на тэрыторыі храма Дзімітрыя свяціцеля Растоўскага, дзе размешчана аддзяленне для дзённага знаходжання інвалідаў.

З гэтай нагоды ў аддзяленні сабралася шмат знакамітых гасцей — прадстаўнікі міністэрстваў, ведамстваў, Мінаблвыканкама, Газпрама, дэпутаты. Яны прыехалі сюды не толькі для таго, каб сустрэцца з наведвальнікамі, але і абмеркаваць пытанне па стварэнні на базе аддзялення Рэспубліканскага цэнтра параалімпійскага спорту.

— Тут павінен з'явіцца цэлы комплекс са спартыўнымі заламі, басейнам, — адзначыў **дэпутат Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Беларусі Мікалай УЛАХОВІЧ.**— Мы ўпэўнены, што дзеці з абмежаванымі магчымасцямі павінны займацца спортам. Мы звяртаем увагу не толькі на інвалідаў, але і інвалідаў-спартсменаў. Яны не могуць працаваць на прадпрыемствах, але ў стане займацца спортам. Для гэтага не трэба спецыяльнага дазволу.

Дарэчы, у Мінску няма параалімпійскага цэнтра. А Міханавічы — практычна прыгарад сталіцы, куды зручна дабірацца.

Таццяна ЛАЗОЎСКАЯ. *lazovskaya@zviazda.by*

Удзячныя вавёркі

Экалагічная акцыя «Частуем птушак і вавёрак» прайшла ў Цэнтральным гомельскім парку. Падтрымаць братоў нашых меншых у часы, калі ім складана знайсці для сябе харч, прыйшло шмат дзяцей з бацькамі.

Такім чынам супрацоўнікі Гомельскага палацава-паркавага ансамбля штогод нагадваюць жыхарам пра тых, каму складана знайсці сабе пражытак узімку. Вядома, гонар гомельскага парка — вавёркі, якія кормяцца літаральна з рук. Кожны з удзельнікаў акцыі змог асабіста пачаставаць рыжых насельнікаў. Для птушак, а тут жывуць не толькі сініцы, але і сітаўкі, берасцянкі, гілі, дзятлы, іншыя, было ўсталявана некалькі новых кармушак. Да таго ж, дзеці паўдзельнічалі ў культурна-забаўляльнай праграме з гульнямі, конкурсамі і віктарынамі. Дарэчы, адміністрацыя ўстановы нагадвае, што «пакарміць» звяркоў можна і праз спонсарскі рахунак, калі пералічыць сродкі на ўтрыманне жывёл і птушак гомельскага парку.

Ірына АСТАШКЕВІЧ. *iost@zviazda.by*

Выратаваў чалавека

У мінулую суботу бяда здарылася ў вёсцы Падлессе Жабінкаўскага раёна. Дом адной з жыхарак вёскі загарэўся сярод белага дня, калі гаспадыні не было дома. Праўда, у хаце заставаўся яе грамадзянскі муж, інвалід другой групы.

Пра далейшае карэспандэнту «МС» расказаў **начальнік Жабінкаўскага райаддзела па надзвычайных сітуацыях Алег БУТРЫМ.**

— У гэты час па вуліцы праязджалі Мікалай Бобрык і яго 86-гадовы дзядзька Уладзімір Сцяпанавіч. Яны ўбачылі дым, спыніліся, Мікалай найперш стаў выклікаць ратавальнікаў. А Уладзімір Бобрык заўважыў у акне сілуэт чалавека і паспяшаўся на дапамогу. Пенсіянер не разгубіўся, выбіў аконнае шкло і выцягнуў чалавека на вуліцу. Як высветлілася пазней, 51-гадовы мужчына не так даўно перажыў інсульт, ён пакуль вельмі слабы і самастойна выбрацца з ахопленага агнём дома не мог. А паколькі адлік часу ў задымленым памяшканні ішоў на секунды, то выходзіць, што сталы чалавек выратаваў жыццё маладзейшаму.

Уладзімір Сцяпанавіч Бобрык пражывае зараз у Брэсце, а вёска Падлессе — яго родныя мясціны, якія ён па-ранейшаму наведвае. Паводле слоў Алега Бутрыма, пажарна-выратавальная служба абавязкова публічна падзякуе Уладзіміру Сцяпанавічу за адвагу, праяўленую пры выратаванні чалавека на пажары.

Святлана ЯСКЕВІЧ. *yackevich@zviazda.by*